

Заповіт

Михайло Лермонтов

Переклад Л. Первомайського

Віч-на-віч, брате, я б хотів
З тобою говорить:
На світі, кажуть, мало днів
Мені лишилось жить.
Додому скоро йти тобі:
Гляди ж... Та що там! Далебі,
На цілім світі, друже,
До мене всім байдуже.

Коли б спитав тебе хто-будь...
Ну, хто б не запитав,
Скажи, що я навиліт в груди
Поранений упав;
Що вмер не при своїй порі,
Що кепські наші лікарі,
Що батьківському краю
Уклін я посилаю.

Навряд чи ти моїх батьків
Ще знайдеш між живих...
Повір, що справді б не хотів
Я засмутити їх.
Та коли хто й живий з рідні,
Скажи, що лінь писать мені,
Що я з полком в поході
Й що ждять на мене годі.

Сусідка є у них одна...
Не знати як давно
Кохались ми... Мене вона
Забула... Все одно
Ти розкажи всю правду їй,

Нікчемне серце не жалій;
Поплаче для годиться:
Їй сльози — що водиця!

Переклад Грязнова Олександра Андрійовича

З тобою, брате, сам на сам
Хотів би говорити:
День-два, як вірить лікарям,
Мені лишилось жити!
Додому вернешся — дивись
Нікому не проговорись;
Хоча по правді, друже,
До мене всім байдуже.

Ну, а якщо вже хтось мою
Особу спом'яне,
Скажи, що в груди у бою
Поранили мене,
Що вмер я чесно за царя
Під ранок, як зійшла зоря,
І що своєму краю
Уклін я посилаю.

Батьків у рідній стороні
Чи знайдеш ти живих?

Зізнаюсь, жаль було б мені
Засмучувати їх.
Як хтось живий, скажи їм ти —
Лінуюсь я писати листи,
А полк в похід послали,
Щоб краще не чекали.

Сусідка є у них одна...
Не бачились давно.
Хоч не питає вже вона
Про мене, все одно —
Ти розкажи всю правду їй,

Порожнє серце не жалій;
Нехай вона поплаче...
Їй все дарма, одначе!